

Раз край дороги Влас копиці волочив.  
Вродило сіно — весело й робилось...  
От як надвечір сонечко схилилось,  
Мій Влас полуднувати сів.  
Глядить — щось їде по дорозі...  
Йому й байдуже, хто на возі...  
Коли зближається — аж то Кіндрат,  
Всесвітній кум і сват.  
— Здоров, Кіндрате! — Влас гукає.-  
Куди се бог носив?  
— А на базар пашню возив,-  
Кіндрат йому мовляє.  
— Що ж,— Влас пита,— чи справивсь молодцем?  
— А бач, вертаюсь порожнем...  
Та що балакать нам про теє...  
Ось попитай, що бачив я!  
І, матінко моя!  
Я бачив в городі такеє,  
Що тільки в казці розказать.  
Дивлюся — люди аж кишать...  
Що, думаю, за чудасія?!  
Покинув віз коло Гордія,  
А сам побіг, щоб поглядіть...  
Всі кажуть: треба заплатить.  
Віддав я копу — ніде дітись...  
Та вже ж було на що й дивитись:  
Яких я бачив там звірюк,  
Довготелесих та страшних гадюк,  
Комашечок... А овечата?  
Подивишся — аж сміх бере:  
Такі малесенькі, як кошенята...  
Хоч німець грошики й дере,  
Та вже ж і диво, пане-брате!  
— А бачив бугая, Кіндрате? —  
Питає Влас,— учора був

У городі наш титар...  
З ним їздив і Микола-писар...  
Од них я чув,  
Що є бугай над бугаями,  
Неначе добрий віз з снопами...  
— Який бугай? Я бугая  
Не вгледів якось, пане-брате...  
— Овва! Такий же ти, Кіндрате!

Таких Кіндратів бачив я,-  
Уміють добре прибрехати...  
Та цур їм! — лучче не чіпати...  
1859.